

Hvad ser du?

Der er formentlig en del kristne mennesker, der er bedrøvede over, at *Kristeligt Folkeparti* ikke kom over spærregrænsen ved folketingsvalget den 21. september.

Hvis man ser på de 21 år, partiet har været repræsenteret i Folketinget, og de år, det havde del i regeringsmagten, og spørger, hvad det i al den tid har udrettet til gavn for »det kristelige« (jeg siger bevidst ikke »vidnesbyrdet«), da har jeg svært ved overhovedet at fremhæve noget.

Det skyldes måske, at jeg ikke mener, at man gavner »det kristelige« ved at skaffe det nogle flere penge fra det offentlige – jeg er tilbøjelig til at mene, at den slags ting tværtimod er til skade.

Til skade for *vidnesbyrdet* er det i hvert fald.

Det kristelige folkeparti blev stiftet, da de borgerlige partier tog initiativet til at frigive billedpornografien.

Denne baggrund gav partiet al mulig grund til at tale med lidenskabelig klarhed.

Senere blev den integrerede sexualundervisning indført i de offentlige skoler.

Endvidere blev der givet adgang til fri abort.

Og så legaliserede man homoseksuel parforhold.

Det var på disse områder, Kristeligt Folkeparti atter og atter skulle have talt med myndighed, værdighed, lidenskab og stået frem hver gang, lejlighed gaves der-til.

Man skulle i Folketinget have talt klare bibelske ord – advaret de andre politikere – forkyndt dem Guds vrede og dom over alt sådant – og man skulle aldrig være indgået i et regeringssamarbejde med noget parti, der ikke ville være med til at ændre ulykkeslovene.

Hvis man havde gjort det, da havde partiet vundet respekt både hos venner og modstandere.

Men i stedet for valgte man at arbejde »politisk« ligesom alle andre politikere og blev dermed indviklet i kompromisser, der altid svækker det klare Nej og det klare Ja.

Jeg er personlig af den overbevisning, at evangeliet aldrig skal neddrages i politiske forhandlinger og kompromisser, og at et såkaldt kristeligt parti er en misforståelse.

Men hvis man vil have et sådant parti, så må det være, fordi man kæmper for nogle sandheder af moralsk-åndelig betydning for hele samfundet og sætter disse

sandheder over alt andet med en fasthed og alvor, der har frygten for Gud som sin grundvold.

Hvis Kristeligt Folkeparti havde gjort det, da havde det vist befolkningen, at *synd er folkets ulykke* – og tænk, om nogle folketingsmedlemmer da var blevet ramt i samvittigheden.

Lød ordet »synd« overhovedet fra Folketingets talerstol i de mange år, Kristeligt Folkeparti havde adgang til Rigets »for-nemste« talerstol?

*

Nu er Kristeligt Folkeparti ikke mere repræsenteret i Folketinget og har ingen del i regeringsmagten.

Hvem er skyld heri?

Sådan spørger partiets ledende mænd formentlig sig selv i denne tid.

Partiets formand sagde umiddelbart efter valgnederlaget, at han ikke fortrød den linie, han havde fulgt – altså en »politisk« linie uden bibelsk indhold og uden samling om »mærkesagerne« – dem havde man i virkeligheden opgivet, da man indgik i et regeringssamarbejde med de partier, som gennemførte ulykkeslovene.

Hvis jeg har forstået partiformand *Sjursen* ret, så føler han ikke nogen skyld – ikke mere skyld end andre politikere, der også fortryder lidt her og lidt der og kunne have handlet lidt klogere på visse områder.

Men hvis *Guds dom* hviler over partiets ledende mænd, og det er hovedårsagen til valgnederlaget – mon der så ikke er tale om *skyld*?

Mon Gud forkaster, uden at der er tale om *skyld*?

Mon han ydmyger, uden der er tale om *skyld*?

Mon han lader råd briste, uden der er tale om *skyld*?

Og er der tale om skyld, så er der også tale om *synd*. Mon ikke partiets ansvarlige mænd og kvinder skulle lade de politiske overvejelser for og imod dette og hint hvile og i stedet for *ydmyge sig under Guds vældige hånd og lytte til hvad Han har at sige*.

Hvad siger Han om de 21 år, partiet har haft adgang til at løfte røsten fra Folketingets talerstol og blive hørt af hele folket?

Hvad siger Han om partiets samarbejde med og venskabsforhold til de partier, der åbnede for billedpornografi, gen-

nemførte en integreret sexualundervisning uden Guds bud og gav adgang til fri abort?

Hvis det er Gud, al jordens Herre, der har dømt partiet, da går der ingen vej uden om ydmygelsen, erkendelsen og bønnen om tilgivelse. Men tænk, om Guds dom er endnu alvorligere! Tænk, om hans dom udsiger, at partiets politiske arbejde i eet og alt er imod hans vilje. Tænk, om han siger, at dette parti har skadet evangeliet i den mest kritiske tid i vort folks historie, en tid, da mørkets magt samler sig om at drage børn og unge ned i elendigheden, før de selv kan skelne mellem højre og venstre.

Der er al mulig grund for partiets ledere til med salmisten at sige: »Ransag mig, Gud, og se, om jeg er på en vej, der leder til smerte!«

Der er sandelig grund til for Guds åsyn at overveje, om dette parti ikke i frygt for Ham bør opløse sig selv og bede Gud om mennesker om tilgivelse.

*

Der er oprigtige mænd og kvinder i partiet; jeg kender flere af dem og har både opfordret til forbøn for dem og selv bedt for dem. Jeg ved også, at de er respekteret af politikere fra andre partier, og at de har arbejdet hårdt og pligtopfyldende.

Så meget svarere og alvorligere er valgnederlaget for dem. De har jo også bedt Gud om hans velsignelse over deres gerning.

De står derfor foran en personlig afgørelse, der kan have skelsættende betydning for resten af deres liv.

De skal afgøre, hvad deres tid skal bruges til for fremtiden. Hvad gavner evangeliet og vidnesbyrdet mest? Det er dybest set et spørgsmål om, hvordan vor Herre Jesus ønsker, at tjenesten for Ham i vort folks skæbnetime skal ske.

Disse mænd og kvinder behøver mere forbøn nu, end da de sad inde i den politiske varme.

Hvis nogle af dem (for ikke at sige: alle) erkender, at politisk arbejde aldrig fremmer Herrens sag, og drager konsekvenserne heraf, da kan det føre til noget i retning af *vækkelse* – og da gengiver Herren dem sikkert alle de spildte år inde i Folketinget.

Da kan de *gå i forbøn* for folket og dets politiske redere på en helt ny måde.

Da kan de *vidne om Ham* med en

hidtil ukendt kraft.

Guds domme baner ofte vej for en ny nådetid med overvældende velsignelse fra Ham, hvis tanker og veje er himmelhøjt over politikernes.

*

Respekten for vore politikere er ikke udpræget stor. Det blev understreget, da man i Århus valgte en komiker ind i det høje ting! Politikerne har i de senere år mere og mere anglet efter popularitet, men det er den sikre vej til ikke at blive respekteret.

De har ved nogle af deres ulykkelige love, som de gennemførte i frisindets og frihedens navn, bidraget til, at den menige mand ryster på hovedet ad dem.

Og deres private liv fremmer jo heller ikke altid respekten.

Nu blev en komiker valgt ind, hvorved det blev sagt af tusindvis af vælgere, at politikere har gjort sig selv komiske.

Det hænger sammen med, at de er tilbøjelige til at give løfter, som de selv ved ikke kan indfri. Professor *Sløk* i Århus siger, at politikere er mennesker, der lyver – og at de har ret til at lyve. Det sidste kan jeg ikke være enig med ham i. Men deres ikke alt for store respekt for sandheden nedbryder menigmands respekt for dem.

*

Jeg er ikke politiker – jeg er ikke medlem af *Kristeligt Folkeparti* – men hvis jeg havde været medlem af partiet og var blevet indvalgt i Folketinget, havde jeg under åbningsdebatten taget ordet og sagt følgende: »Dette parti er repræsenteret i dette høje ting, fordi der i vort land findes mange mennesker, der sørger dybt over adskillige af de love, dette ting har gennemført. Vi er her ikke for at mele vor egen kage; vi ønsker ikke, at kristenheden skal have nogen økonomisk fordel af, at vi nu er medlemmer af Folketinget; vi vil derfor ikke fremsætte lovforslag, der vil gavne nogen kristelig virksomhed i økonomisk henseende; vi er her med et helt andet mål for øje, nemlig dels at *advare* dette ting, dels at søge de forskellige ulykkeslove ændret fundamentalt.

Derfor først nogle ord om vort partis advarsler. Dette ting gennemførte i en borgerlig regerings tid en lov, der frigav billedpornografi. I dag ser vi følgerne af denne forfærdelige lov. Man har givet skamløsheden frie tøjler og fordærvt tusindvis af unge mænd og kvinder. Jeg vil ikke udnytte de tarveligheder, som denne lov har åbnet for, thi der er ting, som end ikke bør nævnes.

Dette ting har ligeledes gennemført en

lov, der påtvang den danske ungdom en integreret sexualundervisning, altså en undervisning, der indgår som en bestanddel af den øvrige undervisning, men som er løsrevet fra Guds ti bud. Denne undervisning kan man med nogen ret kalde en undervisning i utugt. Det er en undervisning, som lærer unge at leve sammen før ægteskabet, og som berøver mange af dem den naturlige blufærdighed og skamfølelse. Derfor har vi i dag tusindvis af unge, der allerede er fordærvede.

Det er disse love, der, sammen med lovene om adgang til fri abort og legalisering af homosexuelles parforhold, er baggrunden for og årsagen til, at mit parti blev til, og det er for at advare dette tings medlemmer, at jeg og mine partifæller er til stede her. Synd er nemlig folkenes ulykke. Vi ser allerede de forfærdelige konsekvenser af disse love. Der kommer en dag, da dette tings medlemmer skal stå til regnskab, ikke alene over for historien, men over for den levende Gud. Der kommer en dag, da Guds domme rammer dette folk – hvad vil de ansvarlige lovgivere da gøre – hvad vil de undskylde sig med?

Vi er her imidlertid ikke blot for at advare, men *for at få disse love ophævet*. Langt ind i mange af de borgerlige partiers kredse skammer man sig over, at det var borgerlige politikere, der gik i spidsen med ulykkeslovene. Og langt ind i Socialdemokratiets rækker undrer menigmand sig over sådanne tåbeligheder. Der er al mulig grund til straks at ophæve disse love.

Hvem vil savne pornografien uden de, der allerede er fordærvede og uanstændige. Er der nogen kvindelig politiker, der på sit køns vegne vil modsætte sig, at det fra nu af forbydes at benytte kvinden i fornedrelsens og utugts tjeneste?

Hvem vil bedrøves over, at vore børn fra nu af oplæres til ærbarhed og sømmelighed i skolerne, lærer Guds bud at kende og får respekt for det modsatte køn? Kan det være andet end en vinding?

På mit partis vegne skal jeg derfor fremsætte følgende forslag til motiveret dagsorden:

Idet tinget erkender, at lovene om frigivelse af billedpornografi, integreret sexualundervisning, adgang til fri abort og legalisering af homosexuelles parforhold har været til skade for det danske samfund, hvorfor tinget straks vil foranledige disse love ophævet, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.

*

Hvad er det, kristne ønsker sagt, så det høres af hele folket? Hvad er det, folkets ledere trænger til at høre? Hvad kan ændre

tingenes tilstand?

Intet andet end det *profetiske ord*.

Vi har i Det nye Testamente intet eksempel på, at Guds børn gik ind i politisk arbejde. Det var i en vis forstand det, djævelen fristede Jesus til, da han tilbød ham alle verdens riger og deres herlighed til gengæld for et lille knæfald.

Men det er rigtigt, at nogle af *profeterne* tog til orde i dagens politiske beslutninger. Når de løftede røsten, var det *Guds ord*, de lod lyde, altså det profetiske ord.

Hvis man derfor ønsker bibelsk begrundelse for at blande sig i den politiske debat og hævder, at profeterne netop giver denne begrundelse, da må man følge profeternes eksempel og lade det profetiske ord i al dets klarhed, skarphed og sandhed lyde på tinge!

Det havde skabt respekt – det havde vakt vrede og fremkaldt modsigelse – men det havde ikke bedrøvet kristenheden og heller ikke Guds Ånd.

*

»Skik jer ikke lige med denne verden,« siger apostelen *Paulus* (Rom. 12,2). Vil vi øve indflydelse over denne verden, da gælder det om, at vi ikke tænker, handler og optræder, som denne verdens børn gør. Vel er vi i verden, men hører vi vor Herre Jesus til, da er vi ikke af denne verden.

Hvis vi skikker os lige med denne verden, da mister saltet sit salt. Hvad duer det da til? Hvad udretter det da?

Kristne, der vil øve indflydelse over verden, må lade sig forvandle gennem en fornyelse af deres sind (deres tanker, deres vurderinger, deres indstilling til menneskene), så de kan skønne, hvad der er Guds vilje – og hvor hans vej går – og hvorledes Han vil fremme evangeliet.

De opdager da gang på gang, at Hans tanker er himmelhøjt over menneskenes, og at hans veje også er det.

Hvis de så vil følge Herrens veje, må de sige Nej til menneskenes og lade dette Nej forblive et Nej.

Så kommer de under et vældigt pres fra menneskers side. Mange gode og velmenende mænd og kvinder vil fortælle dem, at deres Nej vil blive misforstået af det store flertal, og at de vil støde alt for mange bort, hvis de fastholder deres Nej. De vil især pege på, at der er mange andre kristne, der også føler, at dette Nej er alt for kategorisk, og at de er ukærlige.

Mangfoldige giver under et sådant pres efter og finder en mellemvej mellem Nej og Ja – og vinder popularitet dermed.

Nu glider de så småt med strømmen. De får flere venner, og de udsættes ikke længere for så megen kritik.

Men saltet mister sit salt. Vel er de nu i kontakt med flere mennesker, men de over ingen saltholdig åndelig indflydelse. Deres vidnesbyrd volder ikke mere smerte i syndens og selvishedens åbne sår – og læger heller ikke.

De er blevet populære, fordi de ikke fulgte Herrens veje, men tilpassede sig verdens tankegang og fremgangsmåde.

*

Vil man øve sand indflydelse, må man indstille sig på at blive forkastet. Ingen har øvet større indflydelse end *profeterne*, men de blev alle forkastede. De søgte ikke bløde mellemløsninger, men sandheden.

Profeten *Elias* sagde gang på gang: »HERREN, for hvis ansigt jeg står« (1. Kong. 17,1). Dermed sagde han også, hvad der er det afgørende for enhver, der tjener Herren. Kun ved at *stå for Herrens åsyn* kan et menneske få at vide, hvad Herrens tanker går ud på, og hvor hans veje går.

Elias var et menneske under lige kår som vi. Han stod for Herrens åsyn – det bør du også altid gøre. Han bad en bøn – du kender hans bøn – du kan bede på tilsvarende måde, hvis du altså står for Herrens åsyn.

For Herrens åsyn hører du det profetiske ord – og det kan du da bringe.

På den måde øver du indflydelse – og bliver formentlig forkastet.

På den måde bevarer saltet sit salt.

Det er kristenhedens hellige kald i vort folks skæbnetime. Politiske løsninger er aldeles virkningsløse overfor syndens hærgen. Kun det profetiske ord, den profetiske bøn og det profetiske vidnesbyrd gennembryder syndens magt.

*

Der er intet sølle eller ynkeligt over profeterne (måske med undtagelse af den humørsyge *Jonas*).

Men kristenheden gør et sølle indtryk, når den ligesom alle andre mennesker rejser spørgsmålet om *penge* – og ligesom

alle andre mennesker gennem forhandlinger og argumentering skaffer sig flere penge eller fordele!

Det er i virkeligheden et forræderi imod det glade budskab og troens ord, thi det »forkynder«, at Gud desværre ikke er i stand til at klare sine økonomiske problemer uden verdens hjælp.

Har du nogen sinde hørt, at Guds rige har underskud?

Hvorfor »forkynder« kristne da dette?

*

Kristeligt Folkeparti har desværre skadet troens ord, og det er mit håb, at de oprigtige mænd og kvinder i partiet vil erkende og bekende det – thi da vil der udvælde en rigdom på sand nåde og glæde.

I *os selv* er vi alle nederlagets børn, hvad enten vi har engageret os i politik eller ej – ingen af os har noget at rose sig af – vi er alle henvist til at ydmyge os under Guds vældige hånd, at Han i sin tid kan oprejse os.

*

Medens jeg skriver dette, indløber meddelelsen om den frygtelige *skibsulykke i Østersøen*.

Ni hundrede mennesker er revet ned i dybet i løbet af nogle frygtelige øjeblikke.

Nu tier alle menneskerøster – kun de grædendes og sørgendes høres. Nu går flagene på halv.

Guds domme – de kan komme i eet nu, medens alle tænker: *fred og ingen fare!*

Da lavastrømmene med giftige svulvskyer under drønende larm væltede ned over Pompeji, blev den strålende by lagt øde og tusindvis af mennesker revet ind i evigheden. Da skibet sank i løbet af nogle minutter, blev hundredvis af mennesker revet bort!

Er det Gud, der advarer? Er der Gud, der lader sine domme ramme jorden, for at vi skal vågne op?

*

Det er tiden, da ganske særligt Guds folk bør tænke på, at *dommen tager sin begyndelse med Guds hus*.

Lad os derfor søge ind for Guds åsyn og lære at stå for al jordens Herre!

Lad os lytte til Ham, når han dømmer os og vore veje, at vi kan finde nåde og kraft til at omvende os, medens det endnu er tid.

Og lad os bede

- bede for alle sørgende og fortvivlede,
- bede om nåde til at følge Herren, så vi ikke følger vore egne veje,
- bede om, at det profetiske ord må lyde i den profetiske Ånd, og at Gud endnu engang vil åbne dørene for sit ord ind til det danske folk,
- bede for de kommende afgørelser, om vore nordiske broderfolk skal tilslutte sig den europæiske union eller ej,
- bede om, at vi alle må berede os til Herrens snare komme!

*

Om Gud vil, får jeg den glæde at besøge mine svenske venner omkring *Gøteborg* torsdag den 17. november og mine venner i *Oslo* lørdag og søndag den 19. og 20.

*

I min ungdom sang vi ofte *Santons* sange. Jeg vil slutte med sidste vers af en af hans bedste sange:

Vi samfund har og vandrer frem
med fælles fryd mod fælles hjem;
men lider een, og vi det ved,
da lider alle med.
Vi samme fjende har at slå,
og samme mål vi har at nå,
en Gud, een Ånd, een tro, een dåb.
O, herlige samfund!
Ven står med ven i hånd;
alle omslynger
kærlighedens bånd!